

### **Розділ XIII**      **ЯК ПОЧАЛИСЯ МОЇ ПРИГОДИ НА БЕРЕЗІ**

Все було ясно, як день. Сілвер був тепер капітаном, і заколотницька команда слухала тільки його. А чесні матроси — незабаром виявилось, що на борту все-таки знайшлися такі, — були не дуже тямущі. Найімовірніше, що призвідці затуманили голови всім матросам, тільки кому більше, а кому менше — декотрі, самі по собі й непогані хлопці, не хотіли заходити надто далеко. Одна річ — неслухняність і лінощі, і зовсім інша — захопити силою судно й забити кількох невинних людей. Кінець кінцем у команді домовилися. Шестеро матросів лишалися на судні, а решта тринадцятеро, включаючи й Сілвера, почали сідати в шлюпки.

Саме тоді я й наважився на перший свій відчайдушний вчинок, який вельми багато допоміг нашому порятункові. Ясно було, що захопити корабель нам не пощастить, оскільки Сілвер залишив на ньому шістьох чоловік. І так само ясно було, що як їх тільки шестеро, моя допомога нашим на судні не потрібна. Отож я вирішив поїхати на берег. Туж мить я переліз через борт і скрутився калачиком на прові найближчої шлюпки, яка саме відчалювала. Ніхто не звернув на мене уваги, тільки передній весляр озвався:

— Це ти, Джіме? Тримай голову нижче!

Але Сілвер — він сидів у другій шлюпці — пильним оком скинув на нашого човна й гукнув до мене, щоб пересвідчитись, чи це справді я. Отоді я й пошкодував, що поїхав.

Як тільки прова нашого човна врізалася в берег між деревами, я вхопився за гілля навислого дерева і, вискочивши на пісок, швидко зник у хащах. Сілвер та його товариші лишилися ззаду ярдів на сто.

— Джіме! Джіме! — долинули до мене його погуки. Але я, звісно, не озвався, наче то й не до мене. Де пригинцем, де напролом через кущі, я щодуху гнав уперед, аж поки зовсім захекався.

### **Розділ XIV**      **ПЕРШИЙ УДАР**

Я був дуже задоволений, що пощастило втекти від Довгого Джона: відразу на душі мені повеселіло, і я почав зацікавлено розглядати нову для мене землю.

Невдовзі я почув звіддалеки голос, що, наближаючись, ставав усе виразнішим.

Страшенно перелякавшись, я кинувся під захист густого листя найближчого вічнозеленого дуба і принишк там, наче миша.

Другий голос щось відповів. Тоді знову почувся перший голос, і я впізнав його: це був голос Сілвера. Він говорив про щось довго й гаряче, і тільки зрідка його перебивав супутник. Розмова, очевидно, була серйозна й дуже гостра, але слів розчути я не міг.

Нарешті вони обидва замовкли і, мабуть, сіли, бо я не чув їхньої ходи, та й

птахи, заспокоївшись, знову почали спускатись на болото.

І раптом я відчув, що недбало ставлося до своєї справи: коли вже мені стало розуму піти на такий нерозважливий вчинок, як подорож на острів разом з цими палисвітами, то я повинен бодай підслухати їхню нараду! Мій прямий обов'язок — скрастися до них якнайближче й сховатися серед густого листя приземкуватих дерев.

Де саме сиділи розмовники, я міг визначити досить точно — як з їхніх голосів, так і з кружляння сполоханих птахів у них над головами.

Плазом — повільно, але вперто — я посувався вперед. Нарешті, підвівши голову й глянувши в прогалину між листям, я побачив на зеленій галявинці коло болота Джона Сілвера і одного матроса. Вони стояли під деревами один проти одного й жваво розмовляли.

Їх палом палило сонце. Сілвер кинув на землю свою трикутку, і на його зверненому до співбесідника широкому й гладкому обличчі, яке лишило від поту, відбивалося майже благання.

--- Братчику, — казав він, — та це ж тим, що я тебе дуже шаную, ну як ти цього не втямиш? Та коли б я не любив тебе всією душею, хіба ж став би тебе застерігати? Все готове, і ти вже нічого тут не зміниш. Коли я й кажу тобі про це, то тільки тим, що хочу врятувати твою шкуру. Коли б хоч один з цих горлорізів довідався, про що я балакаю з тобою, Томе, — як ти гадаєш, що мені було б за те?

--Сілвере, — озвався матрос, і я помітив, що обличчя йому пашіло, а голос звучав хрипко й тремтів, мов натягнутий трос, — Сілвере, ти вже в лі-тах, і маєш сором... принаймні, така про тебе думка... В тебе є гроші, яких нема у більшості моряків. І ти ж не боягуз, оскільки я знаю. То невже ж ти можеш злигатися з цією негіддю? Та ні, цього не може бути! Присягаюсь Богом, я б радше дав відрубати собі руку!

Раптом якийсь галас перервав йому мову. Я побачив одного чесного моряка в нашій команді — і саме в цю мить почув про другого такого самого. Здалека від болота пролунав гнівний пронизливий крик людини, потім ще один і трохи пізніше — несамопитий протяглий зойк. Луна в скелях Підзорної Труби повторила його кілька разів. Зграї болотяних птахів знову злетіли й галасливою хмарою закружляли вгорі, затьмарюючи небо. Довго ще цей передсмертний зойк бринів у моїх вухах, хоч навколо знову настала мертва тиша, яку порушувало тільки лопотіння пташиних крил та далекий гуркіт прибою. Том здригнувся, мов підстрожений кінь, але Сілвер навіть оком не змигнув. Він стояв нерухомо, спираючись на милицю і стежачи за своїм співрозмовником, як готова до стрибка змія.

— Джоне! — сказав моряк, простягаючи до нього руку.

— Геть руки! — гаркнув Сілвер, відстрибнувши вбік так прудко й спритно, мов натренований гімнаст.